

סיפורי חיות מונגוליה

הארנב החכם

מבין השיחים קפץ ארנב.
"הוא ארנב!" פעה הכבשה "הזאב מוביל אותי
למאורה שלו ושם רוצה לאכול אותי."

נפרדה פעם כבשה אחת מהעדר, תעתה
בערבה ופגשה בזאב. הזאב היה רעב, כמובן.
הוא רצה להרוג את הכבשה במקום אבל אחר
כך חשב:
"אם אשחט אותה בערבה אצטרך לסחוב אותה
על גבי ליער, למאורה שלי. מוטב שאוביל אותה
עד המאורה ושם אוכל אותה."
הוא התחיל לגרש את הכבשה ליער. קרוב
למאורה הכבשה ראתה כבר שמותה בטוח, לא
ידעה איך היא תנצל ופעה בעצב. אך פתאום

"בוודאי אוכל אותה" אמר הזאב "הנה מאורה שלי שם, אחרי הוואדי. שם אשחט אותה."
הארנב גירד את אוזניו הארוכות ומלמל:
"אם הזאב אומר שיאכל אתך, אז בוודאי יאכל. לא יעזור לך, כבשה, שום תעלול. אבל חכו עוד רגע, ואני אעבור את הוואדי כדי לראות האם אין שם ציידים."

"טוב מאוד" קרא הזאב "רוץ, תראה!"
הזאב לא גמר לומר זאת והארנב כבר נעלם. אך הוא לא רץ אחרי הוואדי אלא אל הכפר הנטוש. שם הוא מצא חתיכת בד גדול וניר אדום של אריזת תה. הוא תפס אותם וחזר.
"אז מה?" שאל הזאב "לא ראית ציידים?"
"אין שם ציידים" ענה הארנב "אבל מצאתי ניר

עם פקודתו של החאן. רק תקשיב."
כך אמר והתיישב על חתיכת הבד, פתח לפניו את הניר האדום ועשה כאילו קורא ממנו:
"החאן הגדול ציווה לתפור לו מעיל משבעים ושבעה עורות של זאבים. המעיל כבר מוכן. חסר רק עוד עור אחד לצווארון. והחאן הגדול מבקש מכל אחד שיודע איפה מאורה של זאב, להודיע מיד על כך לחאן."
הארנב גמר לקרוא וברח מיד. והזאב חשב כי הארנב רץ לחאן לספר איפה המאורה שלו.
"זה לא יקרה!" צעק הזאב "לא יעשו ממני צווארון למעיל החאן. לא יתפסו אותי צייד החאן!"
והוא ברח ליער השכן.

יאק, נמר ושועל

כשהזאב נעלם הארנב יצא מבין השיחים.
"לכי, כבשה, הביתה!" אמר לה "אך תזכרי – אין
זו חכמה גדולה להישמר ביו הכבשים. החכמה
היא לדעת איך לגרש ולהבריח זאב."

קרה שעגל צעיר התיידד פעם עם גור נמרים.
הם התחילו לחיות ביחד ביער ולא עבר יום בלי
שיפגשו, ישוחחו יבלו ביחד.
עבר יום אחרי יום, עברה שנה. גור הנמרים
נעשה לנמר ענק. מנהימה שלו רעדו כולם
סביב. והעגל הקטן היה ליאק גדול שבקרניו יכול
היה לנקוב אורן בן מאה שנה.
השניים אהבו זה את זה כמו אחים תאומים.
מתעורר הנמר בבוקר, מתמתח, מגרד אדמה
בציפורניו ומיד פונה אל היאק. והיאק קם, מניף
את זנבו, חופר באדמה בקרניים ורץ לקראת
הנמר.

כך היה כל בוקר.

כל החיות שמחו שהשניים התיידדו כך. ורק השועל, הנבל הזה, לא היה מוצה. כי הוא לא נהנה כלל מהידידות הזו. ופעם בא השועל אל הנמר, מוריד את זנבו ואת אוזניו ובוכה.

"למה אתה בוכה?" שואל הנמר.

"אני מרחם עליך!" מילל השועל "האויב שלך

רוצה להרוג אתך ואתה אינך יודע."

והנמר ענה לו:

"כל עוד אני מיודד עם היאק, אינני מפחד משום

אויב! אף אחד לא יפגע בי!"

"הרי היאק דווקא הוא האויב שלך. הוא רוצה

להרוג אתך" בוכה השועל.

הנמר לא האמין:

"אתה משקר. היאק הוא חבר שלי!"

והשועל בוכה עוד יותר חזק:

"למה אינך מאמין לי? אני אומר אמת. בעצמי

שמעתי איך הוא אמר לנחש: 'מחר בבוקר

אתעורר, אניף את זנבי, אחפור בקרניים

"תסתלק מכאן!" כעס היאק "הנמר הוא כמו אח
תאום שלי!"
והשועל בוכה עוד יותר חזק:
"למה לא תאמין לי? אני אומר אמת. בעצמי
שמעתי איך אמר הנמר לנחש: 'מחר בבוקר
אתעורר, אתמתח, אגרד אדמה בציפורניים
ואתנפל על היאק!'"
"ראה" אומר היאק "אמין לך אם כך יקרה. ואם
שיקרת, תתחיל לפחד מהקרניים שלי!"
והנה בא הבוקר. הידידים התעוררו, הסתכלו זה
על זה וראו מה כל אחד מהם עושה. הנמר ראה
איך היאק מניף את זנבו, חופר בקרניים
באדמה, והיאק ראה איך מתמתח הנמר ומגרד
אדמה בציפורניו.

באדמה ואתנפל על הנמר!"
"טוב!" נוהם הנמר "אמין לך אם באמת יהיה
כפי שאתה אומר. ואם לאו – אוריד את עורך
ממך!"
אחרי כן רץ השועל את היאק, מוריד את זנבו
ואוזניו ובוכה.
"על מה אתה בוכה?" שואל היאק.
"אני מרחם עליך! האויב שלך רוצה להרוג אתך
ואתה אינך יודע."
עונה היאק:
"כל עוד הנמר הוא חבר שלי, אף אחד לא
מפחיד אותי. יחד ננצח כל חיה!"
"אבל זה הנמר שרוצה להרוג אתך! הוא האויב
שלך!"

הגמל המרומה

בזמנים עברו היו לגמל קרניים יפות ולאייל לא היו קרניים כלל. הגמל היה גאה מאוד מהקרניים שלו והתרברב בהן. ובמיוחד הוא אהב ללגלג ולצחוק מהאייל. אם היה פוגש את האייל היה מיד מתגרה בו:
"זו לא חיה אלא יצור מוזר כזה! ממש לא נעים להסתכל על הכרח הזה!"
אבל ערב אחד, כאשר הגמל נהנה מהקישוט שלו והשתקף בגאווה במי האגם, יצא מהיער אייל. הגמל ראה אותו ומיד התחיל להתגרות:
"אין לאף אחד קרניים כמו אלה שלי! אפילו היאק מקנא בי."

וכל אחד מהם חושב: "אמת אמר השועל. הוא רוצה להרוג אותי!"
והם התנפלו זה על זה. הנמר תפס את היק בגרונו והיאק דקר את הנמר בחזה. שניהם נפלו מתים.

ואז השועל יצא מבין השיחים יחד עם כל

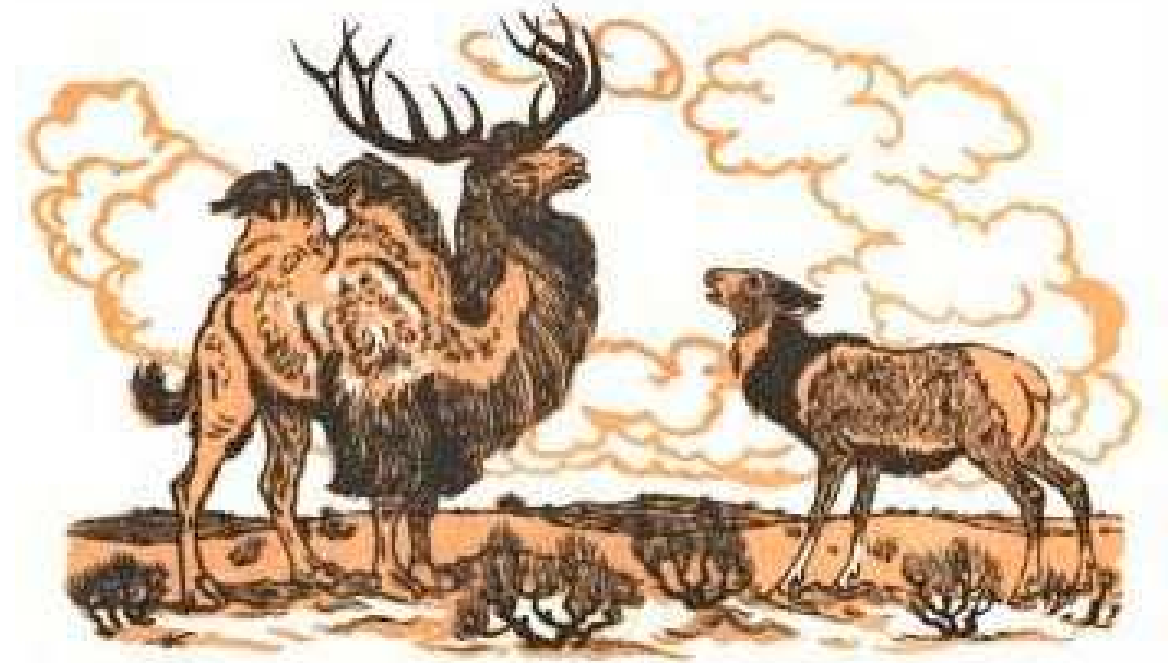
השועלונים שלו, נד בשמחה בראשו וניגש לפגרי הידידים המתים.

"עכשיו כל השנה נוכל לאכול

בשר" אמר "נהיה כולנו שבעים ועוד נוכל לכבד אחרים."

וכך זה קורה – אם תאמין לנוכל, תהרוג את ידיך ובעצמך תיפרד מהחיים.

הגמל נתן לו את הקרניים הנהדרים שלו לערב
אחד והאייל יצא לנשף. למחרת בבוקר הגיע
הגמל לאגם, אך האייל לא הופיע. הגמל התחיל
לשתות וראה את הבבואה שלו במים, נרתע,
הרים את ראשו: הוא נראה מאוד מכוער בלי
הקרניים.
"האייל בוודאי יגיע הנה עוד מעט" חשב "יביא לי
את הקרניים. הרי ממש דוחה להסתכל עלי כך."
הוא לקח עוד לגימה, שוב הרים את ראשו,
הסתכל שמאלה וימינה, האם אייל בא כבר עם
הקרניים.
הוא נשאר שם כל היום אבל האייל לא הופיע,
ולא הביא את הקרניים.
גם למחרת בא הגמל אל האגם ושוב חיכה

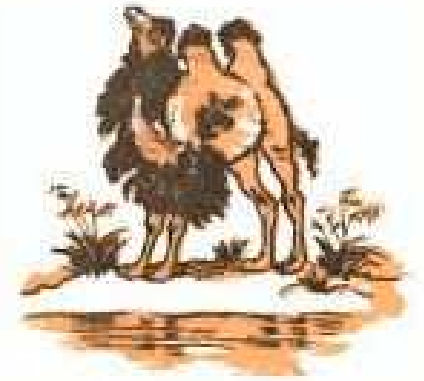

אבל האייל ניגש לגמל, הוריד את ראשו ואמר
בשקט:
"הנמר הזמין אותי לנשף אצלו. איך אוכל לבוא
אליו כזה מכוער, עם ראש קרח כזה! תן לי,
בקשה גמל, את הקרניים שלך לערב אחד.
בבוקר תבוא הנה לאגם ואני אחזיר לך אותם."

מי מבוגר יותר

השועל והזאב מצאו פעם בדרך גוש בשר כבש שמן.
"נאכל אותו מיד!" אמר הזאב.
"לא" ענה השועל "לא כדאי להתעכב כאן עכשיו.
אנשים עוברים כאן. יהרגו אותי."
"אז מה נעשה?" שאל הזאב "נזרוק את
הבשר?"
"נביא אותו לראש התל" אמר השועל "שם שקט
ורחוק מאנשים."
הם הגיעו לראש התל והזאב אומר:
"נחלק עכשיו את המציאה!"
"חבל לחלק חתיכה קטנה כזו" עונה השועל

לאייל. כל הזמן היה מרים את ראשו כדי לא
להסתכל על הבבואה שלו וכל הזמן הסתכל
סביב – האם האייל לא מגיע.
אבל האייל לא בא. כי בדרך
לאגם התנפלו עליו זאבים
והאייל הספיק רק בקושי
לברוח מהם ולהסתתר ביער
השכן. והוא נישאר שם

לחיות לתמיד.

שנים רבות עברו מאז שהגמל אבד את קרניו.
וגם היום, כשהוא רואה את בבואתו במים, מיד
מרים את ראשו ומסובב אותו ימינה ושמאלה –
אולי האייל בא בכל זאת ומביא את הקרניים
שלו.

"מוטב שאחד יאכל את הכל."

הזאב הסכים:

"טוב. אז אני אוכל אותו!"

"את הבשר יאכל זה שמבוגר יותר מביננו!"

עונה לו השועל "בן כמה אתה?"

"זה טוב" חושב הזאב "ארמה עכשיו את הג'נג'י

הזה" ואומר:

"אני זקן מאוד, ידידי. כבר אינני זוכר מתי יצאתי

לעולם. אני זוכר רק שכשנולדתי התל הזה היה כמו גוש של בוץ, והים שרואים מכאן היה כמו שלולית בעמק."

השועל שמע את התשובה והתחיל לבכות.

"הה! רימיתי אותו!" חושב לעצמו הזאב שמח

"תבכה, תבכה. הבשר שלי!"

"מה אתך, חבר?" הוא שואל "מישהו פגע בך?"

"לא פגע בי אף אחד!"

מילל השועל "רק הסיפור

שלך הזכיר לי את בני

המנוח הצעיר. הוא היה

בדיוק בגילך. שניהם נולדו באותה השנה."

כך אמר, חטף את הבשר והתחיל לזלול. והזאב,

מרומם, חזר רעב למאורה שלו.

הצרעה והסנונית

בעבר הרחוק חי חאן ציפורים אכזר, שרצה לדעת מאיזה חיה כדאי לו לאכול את בשרה. הוא קרא אליו סנונית וצרעה ואמר: "תרדו לארץ ותבדקו - הבשר של מי הוא הטעים ביותר."

הסנונית והצרעה ירדו אל האדמה. היה זה יום יפה, מלא שמש, שקט, והסנונית שכחה את המשימה שלה. היא עפה גבוה לשמיים, שרה שירים שמחים והתחממה בשמש. אבל הצרעה לא בזבזה את זמנה. היא הסתובבה מעל האדמה ועקצה את מי שרק פגשה.

כשהשמש התחילה לשקוע הן צריכות היו לחזור. שתיהן עפו אל חאן הציפורים ובדרך הסנונית שאלה: "האם הצלחת להחליט של מי הבשר הטעים ביותר?" "אני כבר יודעת" ענתה הצרעה "בשרו של

בן-אדם הוא הטעים ביותר. עכשיו חאן
הציפורים יאכל רק את בשרו של בן-האדם.
הסנונית התעצבה. היא עפה וחשבה: "איך
להציל את האדם מהאסון הגדול."
"ואמרי" שאלה בסוף את הצרעה "ואיך נודע לך
שבשרו של האדם הוא כל כך טעים?"
"בזמן שאת התעופפת ושרת שירים אני עבדתי.
עקצתי את כולם: עקצתי את הגמל, עקצתי את
היאק, עקצתי סוס, נחש, כלב עקצתי, שועל,
אריה וגם בן אדם. והתברר לי שבשרו של בן
אדם הוא הטעים ביותר."
עוד יותר התעצבה הסנונית ואמרת:
"אוך! התעייפתי. לא אוכל לעוף יותר. בואי וננוח
קצת."

הן התיישבו על ענף והסנונית מבקשת:
"תראי לי, בבקשה, את העוקץ שלך. עוד אף
פעם לא ראיתי עוקץ של צרעה.
הצרעה פתחה את פיה והסנונית "פך!" נקרה
לה בלשון. הצרעה קראה מכאב, אך את
הצעקה שלה לא שמע אף אחד. נשמע רק
זמזום "דז'ז', דז'ז', דז'ז', דז'ז',..."
כך הן הגיעו לחאן הציפורים. הצרעה מסתובבת
סביב החאן, מזמזמת בכל כוחה אך לא יכולה
לומר דבר. אין לה לשון ורק מזמזמת "דז'ז',
דז'ז'!"
"אינני יכול להבין" אומר בכעס חאן הציפורים
"רק זמזום וזמזום! אמרי את, סנונית, של מי
הבשר הטעים ביותר."

היונה והדרור

פעם אחד עפו ביחד לטיבט היונה והדרור. אך לפני שהגיעו לטיבט הן החליטו לנוח בדרך. ישבו קצת, נחו והתכוננו להמשיך בדרכן, אבל פתאום שמעו שביורטה אחת נאנחת אישה. אומרת היונה:

"צריך לעזור לבן-אדם."

"ואני ממהרת" עונה הדרור "רוצה להגיע

לטיבט, לראות איך חיים שם הנזירים, איך

מתפללים לאלים שלהם."

כך אמרה, קפצה ועפה הלאה. והיונה נשארה

לטפל באישה החולה.

הדרור הגיעה לטיבט, התיישבה במנזר

"הבשר הטעים ביותר הוא זה של הנחש" אמרה הסנונית "מי שרק יטעם ממנו, לא ירצה אפילו להסתכל על בשר אחר.!"
חאן הציפורים האמין לסנונית והתחיל לצוד נחשים.

עכשיו מהעם של חאן הציפורים הוא נשאר על כדור הארץ רק העיט. וכשהעיט רק רואה נחש, הוא מיד תופס וסוחב אותו לקן שלו.

הוא משוכנע שאין על הארץ בשר טעים מזה.

וכך קרה כי היונה לא יכלה לשכוח את האישה
החולה הנאנחת, ואצל הדרור באוזניים כל הזמן
מצלצלות התפילות של הנזירים, שממלמלים
מהבוקר עד הערב "צ'יק-צ'יריק, צ'יק-צ'יריק,
צ'יק-צ'יריק,"
ולכן עד היום היונה והדרור לא יכולות להבין זו
את זו.

והתחילה לשמוע איך הנזירים מתפללים לאלים.
כעבור חודש נפגשו שוב היונה עם הדרור,
התחילו לדבר, אבל לא יכלו להבין זו את זו: כי
היונה כל הזמן רק נאנחה "גו-ו, גו-ו, גו-ו"
והדרור מצייצת בלי הפסק: "צ'יק-צ'יריק,
צ'יק-צ'יריק, צ'יק-צ'יריק,"